

тий отче? Не мога да се разделя от тебе... Ти си бил винаги най-крепката опора на царството, най-мъдрия ми съветник...

- Не може, Асене.

- Ще ти оставя време да размислиш... Колкото желаеш...

- Излишно е ти да губиш време заради мене. Отговорът ми ще бъде винаги самое един.

Самодържецът се изправи. По лицето му се четеше искрена скръб.

- И още едно ще те помоля... - каза старецът като стана също. - Как ще уредиш онази работа с деспота Мануила? Нали той бе изпратил писма до папата за свързване на клира му с уния, по подобие на нашия клир, а също тъй бе дал съюзническа клетва и на Ахайския принц Готфрид, да се откажат алеманите от наследството над Тесалоника... А сега? Когато ти отхвърляш унията, а Мануил е още в преговори с папата? Положението му ще бъде неудобно...

- И това ще уредя... Аз съм върховен суверен на Мануила и той ще бъде принуден да ми се подчинява. Когато аз отхвърлям унията, тогава той не може да я приема. А когато аз бъда в лоши отношения с папата, то естествено Фридрих Втори ще ми стане приятел и лесно ще уреди въпроса за Тесалоника...

Василий разтвори ръце. Самодържецът притисна синовно глава до старческата гръд. Старецът го прегърна. Двамата останаха дълго така, не смогвайки да надвият вълнението на раздялата.

От 1186 година Василий бе архиепископ на град Търнов, а от 1204 година примас на България. Той бе изпратил на дръзка бран ^{Асена} стария ~~Асена~~ и Петра в борба с поробителите гърци, той бе благословил бойните хоругви на Иваница, когато бе потеглил за Адриановград, той бе увенчал младия Асена, той бе дал Божието напътствие на млаката му, ала храбра пат, когато бе тръгнала за Клокатница. Той бе поспешнатл в Търнов мощите на толкова светии, от Иоан Рилски, до Света Петка от Епиват...